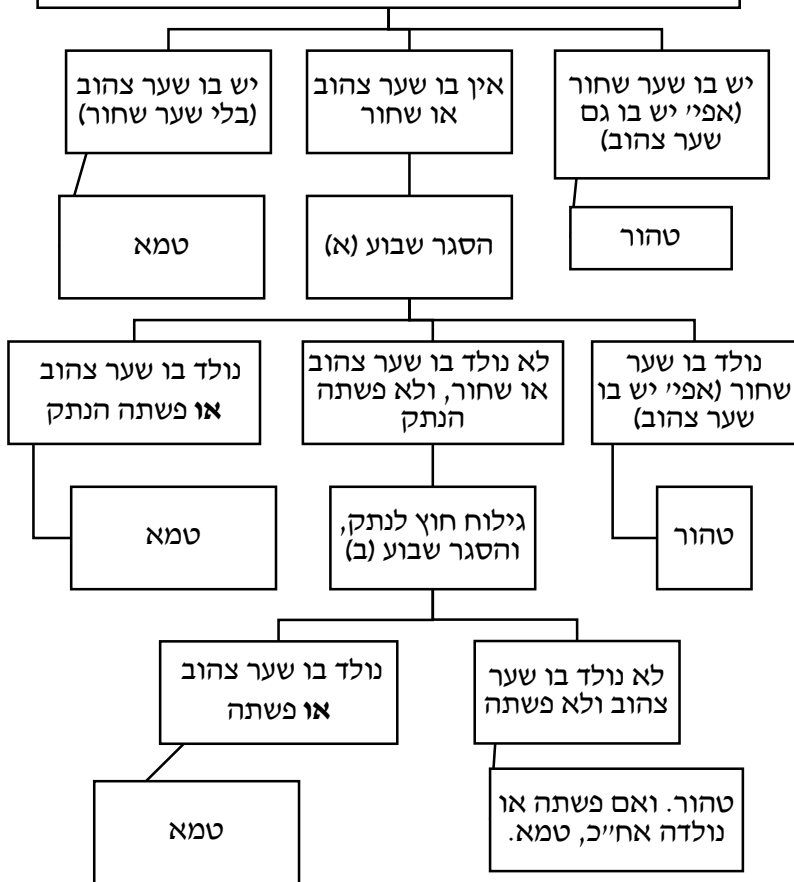
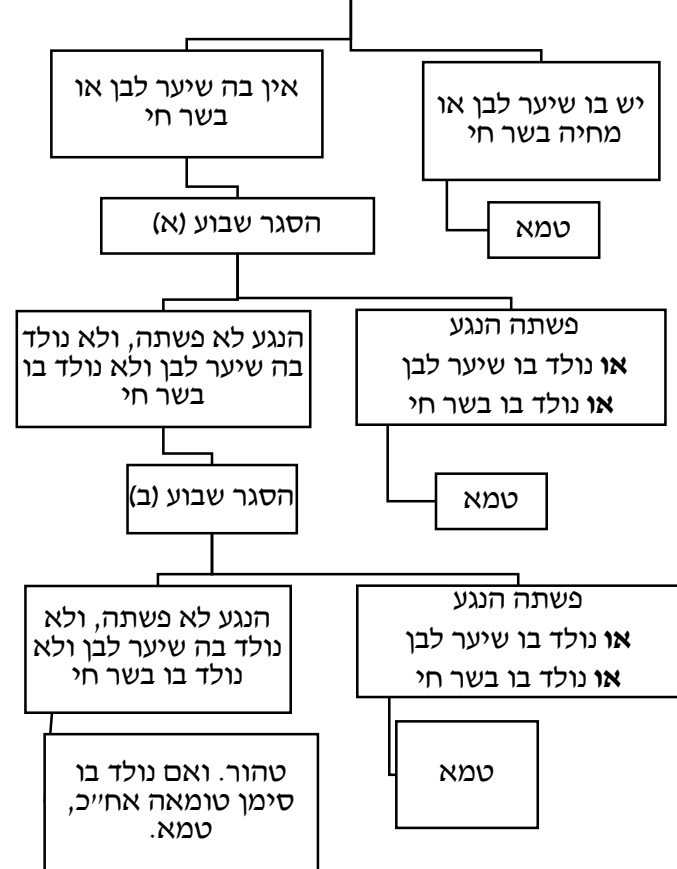

דיני נגעי אדם (בעור, בעור קרחתו, ובשחין ומכוה, ובנתק)

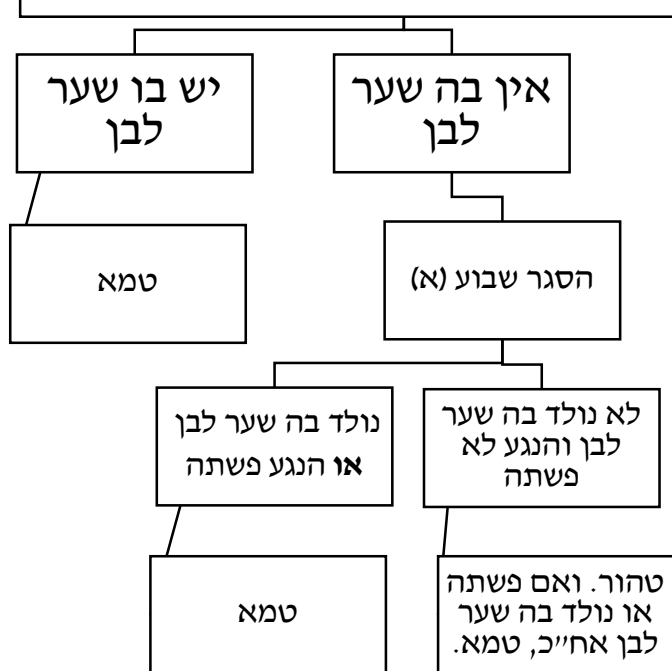
נתק במקום שער האדם (טו"צ ח, ב)

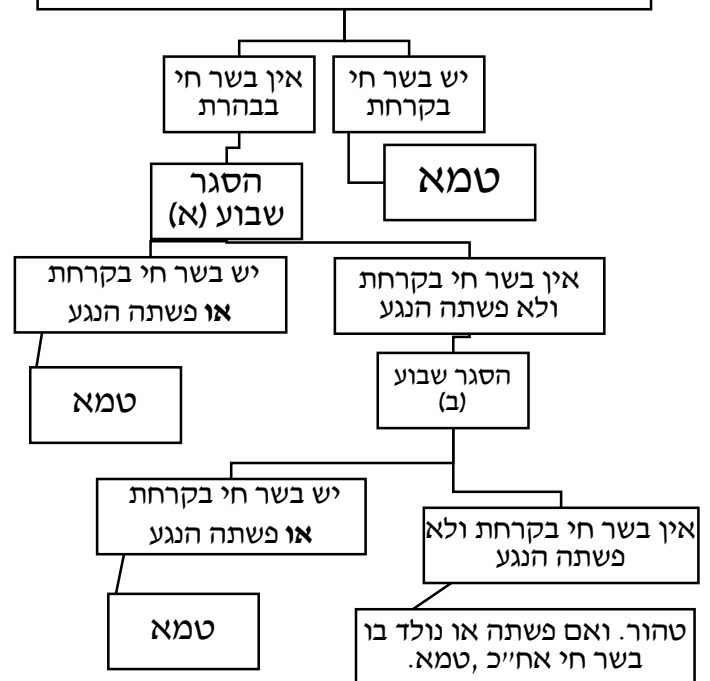
נגע בעור האדם (טו"צ א, י)

נגע בשחין או מכוה (טו"צ ה, ד)

נגע בקרחת או גבחת (טו"צ ה, ט)

דיני צרעת בבגד או בבית

נגע בבגד, ירקרק או אדמדם (טו"צ יב, א)

הסגר שבוע (א)

לא פשתה הנגע (בין עמד במראה או כהה או הוסיף במראיתו) או פשתה הנגע, אבל כהה

פשתה הנגע וגם מראה הנגע עמד בעיניו ולא כהה

שורף הבגד

מכבס מקום הנגע וגם קצת חוצה לה, ואח"כ הסגר שבוע (ב)

עמד הנגע במראה שהוסגר בו בתחלה

נשתנה המראה, שהיה ירקרק ונעשה אדמדם או להיפך

כהה מראה הנגע

שורף הבגד

קורע מקום הנגע ושורפו, ותופר מטלית במקום הקרע, ומכבסו וטהר

מכבס הבגד, וטהר

נגע בבית ירקרק או אדמדם (טו"צ טו, ב)

הסגר שבוע (א)

כהה הנגע או הלך הנגע

לא פשה הנגע

פשה הנגע

קולף מקום הנגע, והבית טהור

מסגיר שבוע (ב)

חולץ האבנים, וטח הבית ועושה הסגר (ב)

כהה הנגע או הלך לו

פשה הנגע או עמד בעיניו

מצא בו נגע כב' גריסין

לא מצא בו נגע כב' גריסין

קולף מקום הנגע, ומטהר הבית בצפרים

חולץ האבנים, וטח הבית ועושה הסגר (ג)

נותץ את כל הבית

מטהר הבית בצפרים

לא מצא בו נגע כב' גריסין

מצא בו נגע כב' גריסין

מטהר הבית בצפרים

נותץ את כל הבית

קצת דיני אדם

שער- ב' שערות, וארכן להיות ניטלת בזוג גילוח חוץ לנתק - משייר ב' שערות סביב לנתק נתק- אם יפול שער הראש או הזקן ונשאר בו מקום פנוי משיער (ח.א. אפי' בלי שינוי בעור, וע' ראב"ד) מכוח (מכה מחמת אש), ושחין (מחמת חולי הגוף)- מטמא רק כשהתחיל המכה להתרפא, ולא כשהוא מכה טרי ולא כשנתרפא לגמרי אפי' שיש בו צלקת (ח.ב.ג.) קרחת וגבחת- נפל שער ראשו מאחורי ראשו (קרחת) או לפניו (גבחת), בין מחמת מכה או שאר סבה. ואם נפל כלו, נקרא קרח או גבח. שער לבן- כל מראה לבן (ב.ג.). ודוקא עיקרו לבן, ואע"פ שראשו שחור שער צהוב- כתבנית הזהב, ודוקא שיער קצר ולא ארוך (ח.ד.). שער שחור- צריך להיות ארכו כדי לכופ ראשו לעיקרו (ח.ו.) בשר חי- לפחות כעדשה מרובעת, שהוא כדי צמיחת ד' שערות. ודוקא במקום אחד (ג.א.). וכל מראה מחיה, טמא (ג.ב.).

קצת דיני בגדים

ירקרק- ככנף טווס או הוצי דקל אדמדם- כזהורית יפה. ומראה אדמדם מצטרף עם מראה ירוק (יב, א) פשיון בבגד- אם סמוך, כל שהוא. ואם רחוק או החזור אחר הפטור, כגריס (יב, ד, וע' ראב"ד) כיבוס בגד- מעביר עליו ד' סממנים (יב, ו) כולו הפך ירקרק או אדמדם- אם בתחלה, מסגירו שבוע אחר שבוע, ואם עמד, ישרף. אם אחר הסגר פשה בכולו, טהור (יב, ח, וע' ראב"ד) בגד- דוקא צמר או פשתים, לבן, ג' על ג' אצבעות. ואם הבגד משאר מינים, או צבוע, או פחות מגע"ג, טהור (יב, י-יג, א)

קצת דיני בתים

בית- דוקא בנוי באבנים ועצים ואפר, שיש בו ד' על ד' אמות, ויש בו ד' כותלום נגע- צריך להיות כב' גריסים, וצריך שיראהו בלי פתיחת חלון חדש

קיצור טהרת המצורע (טו"צ פרק יא)

מביא מזרק של חרס, ונותן לתוכו רביעית מים הראויים לקדש למי חטאת. מביא שתי צפרות דרור טהורות שוות, ולוקח המובחר מהם, ושוחטו על המים שבכלי חרס, וממזה עד שהדם ניכר במים. וקובר הצפור השחוטת בפניו.

נוטל עץ ארז, ארכו אמה, ועביו כרבע של כרע המטה. ואזוב, לפחות טפח. ושני תולעת, משקל שקל. וכורך תו"ש סביב לארז ואזוב, ומקיף ראשי אגפים וראש זנב של צפור החיה וטובל הד' במים (עם הדם) שבכלי, ומזה ד' פעמים על אחורי ידו של מצורע.

ומשלח את הצפור, כשהוא עומד בעיר, זורקה חוץ לחומד. ואח"כ מגלח את כל שער גופו בתער, אפי' מקום העררה, חוץ מתוך החוטם, עד שנעשה כדלעת.

אח"כ מכבס בגדיו וטובל, וטהור מלטמא בביאה, משא, או משכב ומושב, אבל ד' ימים עדיין אב הטומאה הוא לטמא אדם וכלים במגע.

וד' ימים אלו, איש מצורע אסור בתשמיש המטה, אבל אשה מצורעת מותרת.

אחר ד' ימים, מגלחו כהן שנית כתגלחת הראשונה, ומכבס בגדיו, וטובל. וטהור מלטמא אחרים, והוא כשאר טבול יום. העריב שמשו, מותר בתרומה.